

Joan Argenté, deshonorat

El *Diccionari de la literatura catalana* recorda que Narcís-Jordi Aragó i Miquel Arimany i Coma han rebut la Creu de Sant Jordi. Entremig dels dos autors apareix una altra Creu de Sant Jordi, el poeta Joan Argenté i Artigal, però el diccionari s'oblida de dir que ha rebut aquest honor.

Depravació ocultada

Per a remarcar que una sèrie d'objectes exhibits per un antiquari eren tan tronats i del tot inadequats a qualsevol intercanvi comercial, encara que s'haguessin ofert a preu rebentat, Umberto Eco (*El cementiri de Praga*) diu que si aparegués una persona que s'hi encapritxés ho havia de fer depravament: "chi si fosse depravatamente invaghito...". L'edició de Random House Mondadori signada per Carme Arenas suprimeix l'adverbi *depravament*.

Negativa desmentida

Josep Miquel Sobrer (*La poesia dramàtica de Josep Maria de Sagarra. Les veus de la terra*, Galerada) diu que Sagarra no estrenà cap obra entre el 1936 i el 1946. Ho escriu abans de recordar que el 1936 estrena *La cançó de la filla del marxant*, i el 1946, *El prestigi dels morts*.

Compte amb les giragonses!

Una giragonsa, va establir el DIEC1 i confirma el DIEC2, és el "conjunt de dos revolts consecutius d'orientació contraposada." Per tant, l'exemple que ara hi destina el DIEC2, "seguint les giragonses del camí", només es pot utilitzar si els revolts són parells i són tots d'orientació contraposada. Si són senars, és a dir, si n'hem comptat tretze, per exemple, cal dir "seguint les giragonses del camí i un revolt de propina". I si el camí combina diversos revolts consecutius d'orientació contraposada amb revolts de la mateixa orientació, cal dir "seguint les giragonses i els revolts del camí".

Heribert Barrera va destinar el seu únic llibre d'història a un Cambó d'eficàcia mediocre

El polític i científic Heribert Barrera (Barcelona, 1917-2011) va destinar els darrers anys de la seva vida a recordar amb detall la vida i l'obra de Francesc Cambó (Verdes, Baix Empordà, 1876 - Buenos Aires, 1947), sota la tesi que el balanç de la seva acció –deixant de banda la gran feina com a promotor i mecenes de l'alta cultura catalana– va ser gairebé negatiu, que la seva aportació per a donar sortida als grans problemes amb què va gosar encarar-se va ser molt mediocre. Barrera detalla aquesta tesi a través de gairebé mil pàgines que s'han convertit en el llibre *Cambó*, publicat per Dèria Editors, i que el seu autor no va ser a temps de veure imprès.

El lector no hi trobarà res que no sigui ja conegut i publicat, adverteix Heribert Barrera a la nota preliminar. Però no és un resum biogràfic, hi matisa, sinó una interpretació, "que intenta ésser desapassionada", de la vida política de Cambó, "i dels èxits i fracassos que la fitaren".

El destacat dirigent d'Esquerra Republicana de Catalunya parteix de la constatació que els resultats obtinguts en el camp de la política per Cambó van ser molt minsos i que l'interrogant fonamental que la seva biografia planteja és: com és que un home amb tantes qualitats, i amb tan profunda vocació, va fracassar? No va fracassar si es mira només la seva força electoral i els càrrecs assolits, però la grandesa d'un polític, diu Barrera, es mesura sobretot per les seves realitzacions i per la influència que exerceix sobre els esdeveniments posteriors. I des d'aquest punt de vista, conclou Barrera, tot i ésser un polític molt important, no va arribar a ser un gran polític.

A diferència de Prat de la Riba, Macià i Companys, Cambó, escriu el biògraf a la introducció, "ni va deixar cap herència política clarament aprofitable, ni cap camí definitivament obert, i no ha tingut continuadors encara que hagi tingut imitadors".

A més, l'empremta, "certament profunda", que va deixar el seu partit, la Lliga Regionalista, "va ser deguda sobretot a Prat de la Riba, molt menys a Cambó".

Barrera detecta una gran desproporció entre, d'una banda, el seu elevat nivell intel·lectual, els èxits de la seva vida personal i el protagonisme que va tenir, durant una trentena d'anys, en la vida política de Catalunya i d'Espanya i, d'altra banda, la molt mediocre eficàcia de la seva acció.

Un dels problemes, pensa Barrera, és que "Cambó desgraciadament va voler tenir dues pàtries", i a l'hora de voler treballar per la seva més autèntica, la que estimava més íntimament, és a dir, la catalana –"però que per la seva ambició li semblava petita"– va fer per ella "molt menys del que amb els seus grans dons hauria pogut fer". Al capdavant, continua el biògraf, "excel·lí sobretot al servei de la pàtria que li era postissa i que mai no el va voler reconèixer com un dels seus".

Cambó és un llibre, diu l'editorial, que conforma el testament polític d'Heribert Barrera i, alhora, és un document de lectura obligada per a entendre la difícil relació entre Catalunya i Espanya.



Heribert Barrera va voler deixar clar que el balanç de l'acció política de Francesc Cambó era negatiu.